

INICIÁLY | III

Literární a vlastivědný čtvrtletník Jevíčského zpravodaje

ročník 3 / červenec 2017

Milí čtenáři,

za dobrou zprávou šel bych světa kraj, napsal mi v době vládní taškařice a ceremoniálních eskapád na Hradě kamarád žurnalista z pražské kavárny. Načež jsem mu odepsal, ať nepitvoří Vrchlického a přijede za poezií do Jevíčka, vůbec nejlépe 1. - 3. června na 6. ročník již tradičního Jevíčkovění, že se třebaš urodí. Ale kdepak honit pražského pepíka do tak odlehlých konců. To pan Josef Somr, rodák z moravského Vracova, živoucí legenda oněch prken, co znamenají svět, a vedle mnohého též protagonist našeho patrně nejslavnější filmové scény z oscarového filmu *Ostre sledované vlaky*, s pozváním na Malou Hanou neotálel. Ba možná plánoval, že nám přiveze ukázat i předměty doličné, tedy ona památná razítka, s nimiž tehdy v Kostomlatech jakožto výpravčí Hubička opatřoval prdelku Zdeničky Svaté. Srdce velkého umělce tluče svůj blahovolný marš a hlas, jenž patří do zlaté pokladnice našeho mluveného slova, chtěl oblažit všechny, kteří dovedou v pokoře naslouchat. Hudbě a poezii. Navíc veršům takových básníků, jakými byli a jsou Jan Skácel, Josef Kainar či stále píšící Rudolf Matys.

Nicméně srdce buší, ale zdravíčku holt člověk neporoučí. A tak jsme se pana Somra nakonec nedočkali. Démon loci kostelíčka sv. Bartoloměje se sice chvíli kabonil, kde že jako pana Somra máme, ale pak se nám přeci jen otevřel. Slovo múzou posvěcené a hudbou povznášené bylo tou nejlepší depeší pro absentujícího Mistra. Stejně jako odpovědí na tu a tam vedenou rozepří o to, cože je v oblasti umění skutečně výstřední. Jsou-li to rytmy a melodie vyčtené z hudebních partitur, anebo pocity a myšlenky vyjádřené slovy. Inu věčné dilema? řeknete si. Pročež díkybohu za tak všestranné krotitele a krotitelky múz, jakou je i klavíristka a skvělá korepetitorka Janáčková divadla v Brně Dada Klementová, jejíž srdce letošní Jevíčkovění úctyhodně nastartovalo a věčné dilema proměnilo v okázalý prožitek. Dada s sebou do Jevíčka přivezla své nejlepší žáky z Divadelní fakulty JAMU, kteří byli našim mladým umělcům jistě tou nejlepší inspirací. Programu nebylo málo po celé tři dny. Pro letošek absentujícího Šamana alternovali v originalitě partajníci z uničovské Strany houpacího koně, na jejichž statickou dramaturgii Tři myšliven, povídky knížete výstředně naivní beletrie Václava Svobody Plumlovského, přítomní diváci na Žlíbkách jistojistě též hned tak nezapomenou. Ale ani výtvarné umění nezůstalo protentokrát na okraji. Výstava obrazů Rudolfa Šnébergera v literární kavárně KÁČKO nám připomněla nejen dílo drahého rodáka a kamaráda, před rovnými deseti lety předčasně zesnulého Jevíčka, ale dosti nás upozornila též na to, že devízou naší perspektivy je především pospolitost, mezigenerační porozumění a vzájemná interakce našich niterných procesů. Umění budíž tomu všemu tím nejcennějším prostředkem či nástrojem.

V rámci Jevíčkovění nemohly nepřijít na přetřes ani aktuální publikace spojené s regionem. Malohanácká metropole objevila borotínskou básničku Jiřinu Jakubcovou, která tu představila svoji básnickou sbírku *Zrcadlení*, a zrovna tak příznivě byly přijaty Jevíčské humoresky z pera legendárního učitele a zahrádkáře Josefa Skácela Jr., mimo jiné pravnuka chrabrého dělostřelce armády Ludwiga von Benedeka Josefa Skácela Sr.

Ten hájil naši čest v červenci roku 1866 u Hradce Králové v historicky nejkrvavější bitvě na území dnešní České republiky. Širší kontinuitu Malé Hané pak jistě pečeti velmi cenná publikace opatovické básničky Jarmily Klímešové, jež v deseti zastaveních připomíná život a dílo akademického sochaře Karla Otáhalo.

Za dílem tohoto velkého Mistra nemusíme chodit světa kraj. Stačí vyrazit po Muřinohově literární stezce k pomníku napoleonských válek, tu odbočit po červené turistické značce do Velkých Opatovic, kde v zámecké zahradě projdete kolem Otáhalovy sochy Bedřicha Smetany a pod reliéfem věhlasného varhaníka Bedřicha Antonína Widermana, abyste nakonec došli až na taji opředené Hradisko, ke skále s Otáhalovými reliéfy Petra Bezruče a Josefa Bohuslava Foerster.

Klasik Jaroslav Vrchlický píše, že by šel za láskou i bosý. On bosý za láskou, a my prosím pojďme obutí alespoň sami za sebou! Za naši dějinnou paměť a společnou identitou. Vždyť víc než dobrou zprávou může být toliko vědomí naší společné cesty, již nám prošlápnují nebo dosud stále prošlapávají i všichni ti, které jsem v tomto úvodníku jmenoval.

Za Iniciály Ruda B. Beran

Limeriky z literární olympiády

Anna Ševčíková

Byla jedna babička z Opatovic
a ta měla o kolečko navíc.
Vždy v neděli po ránu šla
do práce v pyžamu,
ta stará workoholička z Opatovic.

Natálie Finsterlová

Byla jedna paní z Paříže,
jedno velké lákadlo na muže!
Když zjistili její denní útraty,
řekli si, že se to určitě nevyplatí.
U té věčné samotné paní z Paříže.

To je hned

Josef Skácel Jr.

Třepeš se jak bedna sóduvek na nákladním autě
Vadneš a bledneš jak pole bramborovy natě
To proto, že Ti Bětka včera volala
Že pře to eště furt nedostala
Jó chlapče, to je spíš jak na nový gatě.

Jevíčští Židé

Josef Skácel Jr.

„Jud, Jud, scheizen Hut!
Mutr sagt - das ist gut!“
pokřikovali jevíčtí kluci na Židy.
Ti slušní ne, jen ti s nežity.
Kěž by tu dodnes byla krásná Rút.

Jevíčské humoresky Josefa Skácela Jr. stejně jako básnickou sbírku Jiřinu Jakubcovou *Zrcadlení* zakoupíte v Turistickém informačním centru Jevíčko

JABLOŇOVÁ VÍLA

Jiřina Jakubcová *

Jsem jabloňová víla
i stromy duši mají
a s námi si ve snu hrají,
Jsem duše jablůňky,
jež dýchá tiše.
Spím tu,
jemně a tichounce
sním tu.
I stromy duši mají
a tichounce k nám promlouvají.
Můj strom je jablůňka,
jež dýchá zlehounka.

Jsem jabloňová víla,
co tu s vámi stála
a telepaticky komunikovala.
Při pohledu do mých očí,
někomu i slzy povyskočí.
To promlouvá má duše.

Jsem jabloňová víla,
co se v tvém nitru skryla
a pohledem tě okouzila.
Jsem jemná energie, tak jemná,
že jen v květech žije.

DOMOV

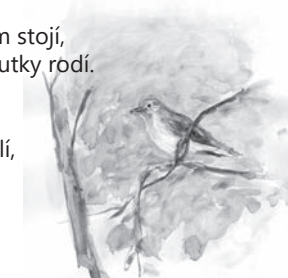
Jiřina Jakubcová

Ptáci a motýli, stébla obilí,
tráva tam, kde i můj
dům stojí. Obloha zbarvená
červánky, ráda se vracím tam
do branky, porostlé pnoucími růžemi.
Náš dům mne vítá malými tůněmi.

Ptáci a motýli, zahrada
květy obsetá,
nálada létem rozkvétá.

Ptáci a motýli, stébla obilí,
tam je ten domov, moje kořeny,
tam teplem a láskou
mě slunce zalije,
tam dobře mi je.
Tam, kde můj dům stojí,
tam se i dobré skutky rodí.

Ptáci a motýli,
zlatavá stébla obilí,
krásné to údolí...

* **Jiřina Jakubcová (1968):** absolvovala Střední zahradnickou školu v Brně. Pracuje v Arboretu Borotín, v těsném sousedství rodného domu. Aranžuje a navrhuje zahrady, avšak valný čas tráví v přírodě, kterou ráda fotí a maluje. Zajímá se o léčivé byliny. Naše zelená planeta ji motivuje i při psaní básní. Otištěné verše najdete v její sbírce poezie Zrcadlení, která je jejím básnickým debutem. Verše doprovází vlastními ilustracemi.

Malý návod, aneb jak proniknout do knihy *

Radim Prokš

Čtete rádi? Čtete opravdu rádi? Patrně ano, jinak byste nečetli ani můj malý návod. Když uchopíte knížku, co vás napadá? Co cítíte, když listujete jejími stránkami? Máte vámi vybranou knihu v rukách? Právě d r ž í t e j e d e n z nejdůležitějších vynálezů člověka. Aby mohl být stvořen, potřeboval jisté vedlejší objevy. Řeč a písmo se podílí na jeho vzniku. Otevřete malý zázrak, brouzdejte stránkami ... Přičichněte si ... Možná mě považujete za blázný, číchat ke knihám není obvyklé. Ale pokračujme. Cítíte sílu vloženou v písmenech? Pořádně prozkoumejte obsah, který vám spisovatel zanechal. Číchat již nemusíte, zkusíme něco namáhavějšího. Čtete. Možná jste sáhli po knize, ke které máte neoddelitelný vztah. Přejete si ocitnout se uvnitř vaší knihy? S chutí do toho! Nesmíte však očekávat, že se jedná o lehký úkol. Naopak, jedná se o nelehkou zátěž. Jste připraveni? Nejlepší by bylo, kdybyste knížku měli dočtenou. Tedy dobrá... Můžeme začít?

... otevři knihu

... nalistuj zhruba polovinu

... zavři oči

... nic tě neruší

... trochu si přičichni

... měj oči stále zavřené

... pomaličku vdechuj vůni vycházející z písma

... dýchej pomalu a zhluboka

... přemítej

... v hlavě se ti honí myšlenky

... soustřeď se

... myslí na dobu a místo, kdy a kde si přeješ ocitnout se

... opatrně zvedej knihu

... tiskni ji k hrudi

... oči musí být stále zavřené

... hluboký nádech a ...

Dostali jste se do příběhu? Kolem pole, les, město ...? Já ano. A také už vím, s kterou knihou se vydám na cestu příště. A vy?

* text kmenového autora KÁČKa Radima Prokše
oceněný 3. místem v literární soutěži
O pardubický pramínek 2017

Kdepak se dnes večer toulají mé ponožky?

Josef Skácel Jr.

V každém magazínu dnes najdete články zabývající se ufony, životem po životě, lidmi obdařenými zázračnými vlastnostmi a dalšími nevysvětlitelnými záhadami.

Dosud se však žádný badatel, hloubající ve výše uvedených "vědních oborech" nezabýval záhadou všech záhad - kam se ztrácejí pánské ponožky!? A přitom je to jev, s nímž se nesetkávají jen výjimečně obdaření jedinci, ale naprostá většina normálních mužů.

Nemyslete si, prosím, i když moje manželka je přesvědčena o pravém opaku, že jsem nějak "zvlášť nepořádné mužskej". Věci si vážím. Nepohrdám jimi. Uchovávám doma cenné památky po svých předcích - cep po pradědečkovi, školní vysvědčení po prababičce a ajzboňackou čepici po otci. Sbíráám poštovní známky, krabičky od sirek a staré pohlednice.

A přesto se mi neustále ztrácejí ponožky. Většinou ne obě najednou, ale jen jedna z páru. Ztráta celého páru by nebyla tak nápadná. Jeden to prostě neuhlídá. Přece jsem si herdek docela nedávno kupoval takové šedé ponožky s proužkem, tak kde jsou?

Nebo se mýlím? Opravdu jsem si je kupoval? Nejsou-tak nejdou. S tím je možné se smířit. Ale dopálí mne, když najdu v krabici zase jen jednu ponožku z ponožkového páru. Mají být dvě! Tak kde je ta druhá!? Na návštěvě u cizích žen jsem nebyl - ani nepamatuji, po světě se netoulám, tak kde může chlap jako já ztratit jednu ponožku?

Věřím, že i věci mají své životy. Nemám to ze své hlavy - někde jsem to četl. Že prý i věci žijí a umírají. Možná se i ponožky, jako my lidé, mezi sebou hádají. Bylo by to docela pochopitelné. Jsou stále v páru. Od svého počátku. Mají stejnou barvu, velikost, stejné vlastnosti. To je musí určitě dráždit. Tak jako dráždí ženy, potkají-li stejně oblečenou kolegyni. Anebo si jdou na nervy jako lidé se stejnou povahou.

Takže možná jedna druhou opustí, odejde do světa širého a kdesi se toulá. A ta druhá opuštěná si k svému úžasu uvědomí, že sama není nic, že něco opravdu znamenala jen v páru. Ztratí pocit bezpečí a smyslu svého bytí a touží, aby se ta druhá vrátila.

Proto je mi líto vyhazovat jednotlivé ponožky - i když jich stále přibývá. Věřím spolu s nimi, že se jejich družky unavené touláním jednoho dne vrátí a obnoví původní pár.

A tak někdy večer sedím, přebírám dávno nepotřebné věci, přemyslím o věcech minulých a říkám si...

"Kdepak se dnes večer toulají mé ponožky"

Půlnoční koncert

Josef Skácel Jr.

Že se záhadné věci mohou dít i v budově gymnázia, to bych nikdy nepředpokládal. Navíc předmětem, který jsem vyučoval, byl přírodopis, a proto jsem přesvědčen, že všechny jevy, i ty nejtajemnější, jsou rozumem vysvětlitelné. Byl ale můj úsudek správný? Tím si po jednom zážitku nejsem úplně jistý. Zkuste posoudit sami.

Vždy po vyučování jsem se vracel domů, abych manželce trochu vypomohl s našimi třemi malými dětmi. K večeru jsem obvykle šel zpět do školy, abych v klidu opravil sešity a připravil si pomůcky na příští den. Po chodbách jsem chodil s rozsvícenou baterkou a také v kabinetě používal stolní lampu. To proto, abych neplýtl elektrinou a aby rozsvícená okna zbytečně nebudila zvenčí pozornost.

V prázdné budově se mi pracovalo dobře, a tak se většinou stalo, že jsem tam zůstal dlouho do noci. V tom naprostém tichu jsem si náhle

uvědomil, že slyším nějakou melodii. Zněla velmi teskně. "Co to může být?" podivil jsem se. "Flétny, chvílemi pikola, možná hoboj a housle... A odkud ty melodie vůbec přicházejí? Snad ze školníkovy bytu, který je přímo pod mým kabinetem? Ale tam přece nemůže nikdo být!" Školník měl totiž předešlého večera těžkou autohavárii a on i celá jeho rodina byli v nemocnici.

Když jsem při odchodu zavíral okna, můj zrak padl na plíšky kovového těsnění. "Aha, to asi bude ono." Zřejmě vítr "hrál" na plíšky jako na hrany píšťal.

Druhý den vlál na průčelí školy černý prapor. Školníková žena té noci na následky svých zranění zemřela. Od té doby, ať byl vítr sebesilnější, se již žádné melodie neozvaly.

Umělec žije ve svém díle

Jarmila Klimešová

V roce 1943, v období 2. světové války a německé okupace naší republiky zavítal do Velkých Opatovic **akad. sochař Karel Otáhal** se svou chotí PhDr. Jiřinou Otáhalovou a dcerou Jiřinkou. Přátelské pozvání zasáhlo do jejich života, neboť mladý sochař si kraj a lidi v něm natolik oblíbil, že se rozhodl zůstat tu natrvalo a žena s dcerkou sem zajížděly pravidelně o prázdninách.

Sbližení umělce s malohanáckým krajem a jeho obyvateli - s dělníky Šamotky a lupkových dolů, s pracovníky mlékárny a představiteli kulturního a společenského života mělo pro obě strany bohatý přínos. Poněvadž Mistr Otáhal přírodu i lidi miloval, chodil za nimi dokonce na pracoviště a malířsky ztvárňoval jejich podoby. Avšak těžiště jeho umělecké práce spočívalo v sochařině, obohatil dnes už město Velké

Opatovice o sochařské monumenty: sochu Bedřicha Smetany v zámeckém parku, reliéfy Petra Bezruče a J. B. Foersterova na kopci Hradisko, monument sv. Jiří, jak bojuje a drakem v místním kostele a tamtéž reliéf Písňe milostné, reliéf Písňe svatební v obřadní síni města a reliéf Bedřicha Antonína Widermana na fasádě jižního křídla zámku. V díle mu byli nápomocni četní přátelé a milovníci umění. Za všechny jmenujme alespoň učitele Pavla Dračku, Františka Prossera - malíře samouka, dělníky ze šamotky Antonína Hrdličku a Pavla Rédu st., Františka Kouřila - znalce a propagátora historie

našeho regionu. Za Mistrem sochařem a doktorkou Jiřinou přijížděly do Vel. Opatovic i významné osobnosti umění i vědy.

Karel Otáhal prožil ve Velkých Opatovicích 25 roků svého plodného života. Prožil tu i poslední léto 1972, kam byl přivezen již prací znaven a nemocen a kde jej v jeho malém ateliéru zastihla 23. srpna smrt.

Měla jsem to štěstí se se sochařem Karlem Otáhalem několikrát setkat. V „DESETI ZASTAVENÍCH S MISTREM MALÍŘSKÉHO ŠTĚTCE A SOCHAŘSKÉHO DLÁTA“, které jsem psala v úctě k jeho umění i v úctě jako člověku, jsem posbírala střípky našich setkání od osudového setkání na nádraží v Chornicích - setkání rybáře a mladé učitelky - přes působení na ZŠ ve Velkých Opatovicích v zámku, postupné seznamování se sochařem a jeho tvůrčí prací i lidské sblížení: večeri s pstruhem, slavnostní odhalování sochy Bedřicha Smetany, besedu Mistra s žáky ZŠ o Petru Bezručovi, překlad dopisu přítelkyni od Černého moře do ruského jazyka, cestu autem z opatovického nádraží do zámeckého ateliéru až k návratu bezmocného muže tam, kde se cítil doma, a ukládání na lože, které se posléze stalo ložem smrtelným. V poslední kapitole se loučí opatovičtí občané se svým vzácným přítelem u hrobu v Kostelci na Hané spolu s nejbližšími pozůstalými a smutečními hosty z řad uměleckých kruhů i babek v malovaných šátcích a opatovický mužský sbor Hlahol mu zpívá „Moravěnko, drhá máti“.

Zůstal mi v paměti i duši tento na pohled obyčejný, usměvavý a vstřícný Hanák, muž velkého srdce a obrovského tvůrčího talentu. Publikace je doplněna dvanácti černobílými fotografiemi, stručným sochařovým životopisem a třemi autentickými dopisy.

DESET ZASTAVENÍ S MISTREM MALÍŘSKÉHO ŠTĚTCE A SOCHAŘSKÉHO DLÁTA vydaly Služby Města Velké Opatovice k 115. výročí narození akademického sochaře Karla Otáhala.

Úryvek ze Zastavení pátého

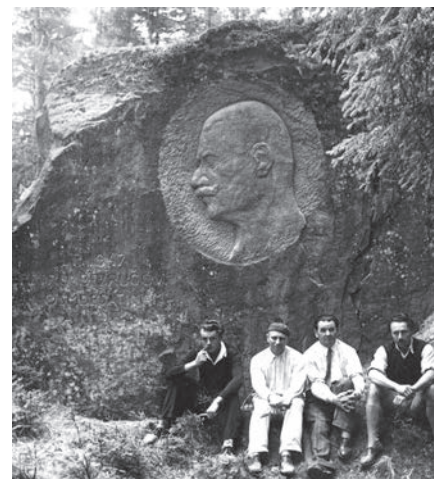
„Maléři ty sympatický,
maluj děvy, synky vždycky,
ale dědky krabaté,
ty ponech té zubaté...“

Takto vtipně odpověděl Petr Bezruč malíři P. Vachtovi, když chtěl jeho portrét namalovat a zařadit mezi sto portrétů významných českých umělců. Mělo se však přece stát, že odolal své tvrdohlavosti a z přátelského vztahu ke kosteleckému rodáku, synovi tamějšího mlynáře Karlu Otáhalovi, přece jen svolení dal. Jak k tomu došlo? Mistr Otáhal

splnil moji prosbu a přání a usedl ve stanovenou dobu mezi načekané zvědavé „osmáky“, aby s námi pobesedoval o své práci a vzájemném vztahu k básníku Bezručovi, o němž jsme už mnohé znali a jeho verše rádi recitovali zpaměti. Ve třídě bylo ticho jak v kostele, žáci poslouchali pozorně až se zatajeným dechem, neboť Mistr Otáhal byl i výborným vypravěčem.

Při jednom ojedinělém setkání pojal malíř (a sochař) Otáhal myšlenku tajně načrtnout - naskicovat stařečkův portrét, neboť si byl vědom jeho stáří a toužil zachovat jeho podobu pro časy příští. Připravil si malý kousek papíru, který skrýval na kolenou za stolem, a obyčejnou tužku. Stařeček byl jako vždy hovorný, usměvavý. Nedal se však

ošálit. Vypozoroval, že Karlíček sice poslouchá, ale navíc tam tužkou pod stolem cosi čmárá. Trochu ho to rozladilo, avšak když viděl, jak je Karlíček zkormoucen, dovolil mu - k velkému překvapení - skicu dokončit. To byla pro malíře Otáhalu největší pocta, neboť byl první ze všech, kterému toto svolení i svoji důvěru dal. Na základě tohoto prvního portrétu vytvořil pak Bezručovu bustu. Vše probíhalo v tajnosti, neboť on i jeho přátelé byli tímto činem ohroženi německou okupací. Odlévání z bronzu bylo zakázáno, odlila se však v Praze „načerno“. Ti, kdo tu nebezpečnou práci podnikli, dostali každý 15 kg mouky a vědomí, že odlévají otce mlynáře. A busta má být svatebním darem jeho dceři. Busta pak byla po celou dobu války dobře ukryta - zakopána na zahradě Otáhalova mlýna.

Prof. Antonín Nedoma

Motto: „Člověk žije tak dlouho, pokud na něj vzpomínáme.“

Ráda bych tímto článkem zavzpomínala na člověka, na kterého si již málokdo vzpomene. Přesto byl pro mnoho lidí neodmyslitelnou součástí jejich života. Jedná se o profesora inženýra Antonína Nedomu. Narodil se v roce 1883 v Borotíně a zemřel po krátké nemoci v roce 1969.

Studentská léta prožil v Jevíčce a v Brně, kde potom léta působil jako středoškolský a vysokoškolský profesor dynamiky a hydromechaniky. Závěrem svého života žil opět v Jevíčce.

Abychom se vrátili k jeho vzdělání. Měšťanskou školu a reálné gymnázium absolvoval v Jevíčce, další jeho studia se realizovala na C. K. České vysoké škole technické v Brně. Při pohledu na jeho školní i studijní výsledky je třeba jen dodat - byl vynikající žák a student.

Život pana profesora prošel třemi státními útvary a dvěma světovými válkami. Jen málo lidí může říct, že svůj život započali v Rakousko-Uhersku, následně prožili celou I. republiku Československou a v poválečné době okusili i podstatnou část období státního útvaru ČSSR. Třebaže pan profesor Antonín Nedoma žil dlouhý a plný život, mnoho informací se o něm nedochovalo. Pouze díky jeho sousedce ze Soudní ulice se mi dostala do rukou jeho školní vysvědčení a korespondence týkající se nejen zaměstnání.

Osobnost profesora nejlépe vyjádří úryvky z dopisů. Jeden byl napsán v roce 1956. Jednalo se o vzpomínku na studentský sjezd po 40 letech. Další ukázka je z dopisu z roku 1963, autory řádku byli jeho bývalí studenti.

„Nepotřebuji Vás ujišťovati, že jsme měli všichni z Vaší účasti na sjezdu velikou radost, o čemž jste se jistě sám přesvědčil. Naše vzpomínky na Vás, jako našeho třídního profesora a vychovatele, jsou stále ty nejlepší a osobně mám dojem, že jste už svou přítomností působil na nás i po tolika letech jen výchovně. Jestliže jsme trochu vybočili - prosíme pěkně, promiňte nám to. I v těch našich letech jsme někdy pošetilí. Máme Vás však všichni velmi - velmi rádi. A vzpomínáme na Vás vždy všichni jen v tom nejlepším.“

Profesor inženýr Antonín Nedoma

„Když před 49 lety zahajoval jste, pane profesore, svou pedagogickou činnost, nastupovali jsme my tehdy v září 1914 do III. roč. brněnské průmyslové školy strojnické. Stal jste se našim třídním profesorem, my Vašimi prvními žáky. Brzo naučili jsme se vážiti si Vás nejen pro Vaši snahu vštípití nám ze svých rozsáhlých vědomostí co nejvíce, ale hlavně pro Vaš přátelský vztah k nám. Nebyl jste nám tím běžným obávaným profesorem, ale moudrým rádcem, který žáku důvěřuje a napomáhá mu plnit jeho úkol... Vaš důvěřivý postoj k nám bez jakéhokoliv mentorování přijímali jsme s radostí a měl na nás velký vliv. Přistupovali jsme k práci vážněji, na Vaše hodiny jsme se těšili. Nedošli jsme sice s Vámi až k maturitě, válka nás rozehnala na všechna tehdejší bojiště, ale vzpomínky na Vaše působení nevmizely nikdy. I dnes vzpomínáme na Vaši obětavou práci pro nás, pro celý náš život.“

Co dodat na závěr? I dnešní studenti mají své vzpomínky na školní léta, na své učitele a profesory. Jen je asi v dnešní uspěchané době neumíme vyjádřit tak srdečně, jak to vyjádřili ti, kteří měli to štěstí a setkali se s člověkem, jakým byl profesor inženýr Antonín Nedoma.

Mgr. Helena Ulčová

Muřinoh gratuluje

pátému vylosovanému poutníkovi, který úspěšně doputoval za Krchomilkou.

Je jím **Filip Schmied z Brna**, jemuž zasíláme knihu Muřinoh a Krchomilka s věnováním autora.

